

prima instanță: A. Gavrilița

dosarul nr. 2rc-912/16

DECIZIE

21 decembrie 2016

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul
Judecătorii

Tamara Chișca-Doneva
Ion Druță, Galina Stratulat

examinînd recursul declarat de către avocatul Grosu Alexandru, în interesele lui Amelicichina Tatiana, în pricina civilă la cererea lui Amelicichina Tatiana privind repunerea în termen și validarea creanței față de debitorul Societatea cu răspundere limitată „Vis Urban”, împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, prin care a fost respinsă cererea avocatului Grosu Alexandru, care acționează în interesele lui Amelicichina Tatiana, cu privire la repunerea în termen a cererii de validare a creanței față de patrimoniul Societății cu răspundere limitată „Vis Urban”

constată:

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 10 februarie 2014, a fost admisă spre examinare cererea introductivă a Agenției Ipotecare „Vis Urban” SRL privind intentarea procesului de insolabilitate față de sine și desemnat în calitate de administrator provizoriu ÎI „Petric Ruslan”.

Prin hotărîrea Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014, a fost intentat procesul de insolabilitate față de AI „Vis Urban” SRL, desemnat ÎI „Petric Ruslan” în calitate de administrator al insolabilității și stabilit termenul limită de înregistrare de către creditorii AI „Vis Urban” SRL a cererilor de admitere a creanțelor în vederea întocmirii tabelului definitiv pînă la data de 27 aprilie 2014.

La data de 15 aprilie 2016 avocatul Grosu Alexandru, care acționează din numele și în interesele Tatiane Amelicichina, a depus cerere de validare a creanței garantate asupra patrimoniului AI „Vis Urban” SRL în sumă de 29576 Euro, cu solicitarea repunerii în termenul de depunere a creanțelor.

În motivarea cererii a indicat că, la data de 23 iulie 2007 între Tatiana Amelicichina și AI „Vis Urban” SRL a fost încheiat contractul investițional nr. B20630, obiectul căruia a constituit construcția ap. 30 din blocul B-2 al complexului locativ „Aeroport” din bd. Dacia 60/12 mun. Chișinău, cu termenul de dare în exploatare pînă la 20 decembrie 2008. Investitorul și-a onorat pe deplin obligațiile și a achitat în beneficiul debitorului suma de 29575 Euro și 5000 Euro pentru lucrările de reparație în acest apartament.

În circumstanțele date, creanțele înaintate de investitor sunt asigurate cu obiectul imobil și investitorul devine, prin prisma art. 50 al Legii insolvenței, creditor garantat de drept cu 100% din suma investită, deoarece creditorii cu drept de gaj convențional sau legal asupra unui bun din masa debitoare sunt îndreptățiți la satisfacerea priorității a capitalului împrumutat, a dobânzii și a cheltuielilor aferente din contul bunului gajat.

Deși AI „Vis Urban” SRL a început construcția blocului locativ în anul 2007, acesta până în prezent nu este finisat, iar la moment AI „Vis Urban” SRL se află în proces de insolvență, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014. Prin aceeași hotărâre a fost stabilit termenul limită de depunere a cererilor de validare a creanțelor, în vederea întocmirii tabelului definitiv, până la data de 27 aprilie 2014.

Or, pe perioada stabilită de instanța de insolvență Tatiana Amelichina nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova, ci în Turcia, unde locuiește permanent cu familia din anul 2007. Respectiv, aceasta nu a recepționat în vreun mod notificarea administratorului insolvenței.

Vis-a-vis de semnătura de pe avizul poștal de recepție din 29 martie 2014, care a fost anexat la referința administratorului insolvenței, susține că nu-i aparține, deoarece notificarea a fost expediată pe adresa veche a Tatiane Amelichina, unde nu mai locuiește. Mai mult ca atât, administratorul a expediat notificarea cu aviz simplu, care s-a întors cu mențiunea „destinatul trăiește peste hotare”.

Faptul că Tatiana Amelichina locuiește permanent pe teritoriul Turciei se confirmă și prin faptul că aceasta în anul 2013 a primit cetățenia acestui stat, conform buletinului ser.A12 nr.708263 din 31 iulie 2013 eliberat de autoritățile turcești, iar potrivit extrasului din Sistemul informațional integrat al Poliției de Frontieră nr.35/7-4-2156 din 08 aprilie 2016 rezultă că Tatiana Amelichina nu s-a aflat pe teritoriul Republicii Moldova în perioada stabilită de instanța de insolvență pentru depunerea cererilor de validare a creanțelor.

Abia la 04 aprilie 2016 a fost informată prin telefon despre necesitatea depunerii cererii de validare a creanțelor, după care Tatiana Amelichina neîntârziat l-a contactat pe administratorul insolvenței și, drept urmare, a depus prezenta cerere.

În circumstanțele date, există suficiente temeiuri de repunere în termen a cererii de admitere a creanțelor.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2016, a fost admisă cererea Tatiane Amelichina și repusă în termen cererea de admitere a creanței creditorului Tatiana Amelichina înaintată față de debitorul AI „Vis Urban” SRL în planul procedurii de restructurare; a fost stabilit termenul de verificare a creanțelor de către administratorul insolvenței de întocmire și comunicare a tabelului definitiv până la data de 05 mai 2016; a fost stabilită ședința specială de validare a creanțelor creditorului Tatiana Amelichina pentru data de 13 mai 2016.

Nefiind de acord cu încheierea dată, administratorul autorizat a contestat-o în ordine de recurs.

Prin decizia Curții Supreme de Justiție din 20 iulie 2016, a fost admis recursul declarat de AI „Vis Urban” SRL, casată încheierea Curții de Apel Chișinău din 28 aprilie 2016 și restituită pricina la rejudecare în aceeași instanță.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, a fost respinsă cererea avocatului Grosu Alexandru, care acționează în interesele lui Amelichina

Tatiana, cu privire la repunerea în termen a cererii de validare a creanței față de patrimoniul Societății cu răspundere limitată „Vis Urban”.

La 05 octombrie 2016 avocatul Grosu Alexandru, în interesele lui Amelicichina Tatiana, a declarat recurs împotriva încheierii Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, prin care a cerut admiterea recursului, casarea încheierii judecătorești și pronunțarea unei noi încheieri de admitere integrală a cererii formulate.

În motivarea recursului a indicat că, deși Amelicichina Tatiana a declarat și a probat faptul că nu a recepționat personal notificarea administratorului insolvenței, precum și faptul că nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova în perioada desemnată de instanță pentru depunerea cererilor de validare a creanțelor, Curtea de Apel Chișinău a ignorat toate aceste dovezi și circumstanțe și le-a respins ca neîntemeiate.

Concluziile instanței în acest sens sunt ilegale, deoarece potrivit extrasului din Sistemul informațional integrat al Poliției de Frontieră nr.35/7-4- 2156 din 08 aprilie 2016 rezultă cu certitudine că Tatiana Amelicichina pe perioada 12 aprilie 2014 și pînă la 29 septembrie 2016 nu s-a aflat pe teritoriul Republicii Moldova, iar potrivit certificatului eliberat de Direcția Generală Prime de Asigurare Turcia rezultă că recurenta lucrează și, deci, locuiește permanent pe teritoriul statului turc, aceasta fiind înregistrată ca contribuabil la achitarea primelor de asigurare în fondul social din anul 2005. Și certificatul cadastral eliberat de autoritățile turcești confirmă faptul că Tatiana Amelicichina este deținătoarea unui imobil din orașul Istanbul.

În circumstanțele date, rezultă cu certitudine că recurenta în perioada depunerii cererilor de admitere a creanțelor, cât și ulterior, nu se afla pe teritoriul Republicii Moldova. În cadrul ședințelor a declarat că notificarea a fost recepționată nu de aceasta, ci de o rudă a ei, după care, drept urmare, notificarea a fost restituită cu mențiunea pe aviz că „destinatarul locuiește peste hotare”.

Art. 6 al. (4) din Legea insolvenței stabilește că, notificările și înștiințările se fac prin scrisori recomandate, iar în cazurile expres prevăzute de lege și prin publicare în Monitorul Oficial.

Notificarea obligatorie a creditorilor este egalată cu procedura de citare judiciară, care după sens, conținut și natura sa juridică urmează a fi efectuată cu respectarea prevederilor art. 100-105 CPC. Or, potrivit normelor procedurale enunțate, citația sau înștiințarea adresată persoanei fizice se înmânează personal contra semnătură pe cotor. Conform pct. 89 din Regulile privind prestarea serviciilor poștale, aprobate prin Hotărîrea Guvernului nr. 798 din 18 iunie 2002, trimiterile poștei de scrisori înregistrate (exceptînd trimiterile cu mențiunea „predarea în mîină proprie” sau cu mențiunea „citație” ori „înștiințare”) pot fi eliberate fără procură membrilor familiei de gradul I, care au atins vîrsta majoratului, la prezentarea unui din documentele de legitimare indicate în pct. 103 din prezentele Reguli și a documentului ce confirmă relațiile de rudenie, prin aviz fiind indicată relația de rudenie.

Deoarece dovada notificării recurente lipsește, iar pe aviz lipsește semnătura Tatiane Amelicichina, se constată că notificarea în adresa investitorului a fost efectuată cu încălcarea prevederilor legale.

Vis-a-vis de notificarea prezentată anterior de către administratorul autorizat pe care era inserată sintagma „am primit originalul” la data de 07 aprilie 2014, cu semnătura persoanei terțe (ruda creditorului), recurenta a menționat că notificarea dată a fost înmînată de ex-directorul AI „Vis Urban” SRL, dl Cojocari, care s-a adresat la verișoara creditorului. Însă, notificarea dată nu a fost expediată nicidecum de către

administratorul insolabilității în condițiile art. 6,23-27,35,66 a Legii insolabilității. Deci, nu a fost îndeplinită condiția de notificare a recurentei de către administratorul insolabilității.

Și jurisprudența Curții Supreme de Justiție pe cauza nr. 2rc-728/16 din 28 septembrie 2016 a stabilit că, în procesul de notificare a creditorilor administratorul insolabilității nu poate alege modalitatea de notificare în mod arbitrar, deci nu se poate considera ca fiind îndeplinită notificarea creditorului în cazul cînd administratorul insolabilității publică hotărîrea instanței de insolabilitate privind intentarea procesului, iar expedierea notificării de înaintare a creanțelor nu este făcută. Or, art. 6 al Legii insolabilității obligă administratorul de a notifica fiecare creditor în parte prin expedierea în adresa fiecăruia a notificării corespunzătoare.

Practica constantă a Curții Europene l-a fel asigură dreptul fiecărei persoane de a avea acces la justiție, iar statul este obligat de a facilita accesul la instanță. Gradul de acces permis de legislația națională trebuie să fie suficient pentru a asigura accesul individual la instanță, în lumina principiului supremației dreptului într-o societate democratică.

Încheierea contestată este una formală și nu corespunde exigențelor de corectitudine, certitudine, deplinătate, claritate, consecutivitate, logică, elocvență, oficialitate și relevanță.

Ulterior recurentul a depus un recurs suplimentar, în motivarea căruia a indicat că concluziile instanței de insolabilitate din încheierea contestată vis-a-vis de poziția reprezentantului debitorului nu corespund cu argumentele acestuia din urmă consemnate în procesul-verbal al ședinței de judecată. Astfel, dacă instanța a constatat că reprezentantul debitorului s-a expus împotriva cererii de repunere în termen, atunci din procesul-verbal al ședinței de judecată rezultă că acest reprezentant a considerat posibilă repunerea în termen. Or, unica persoană care s-a împotrivit asupra cererii de repunere în termen a fost administratorul insolabilității, motivîndu-și poziția pe faptul că obiectul contractului de investiții încheiat cu Amelicichina Tatiana a fost ipotecat în anul 2009 în favoarea BC „Eximbank” SA, care însă a avut loc fără acordul investitorului.

Este neîntemeiat argumentul instanței precum că creditorul-recurent a recepționat personal notificarea la 07 aprilie 2014 de la administratorul insolabilității, în situația în care plicul poștal s-a întors cu inscripția „destinatarul locuiește peste hotare”. Conform datelor din Extrasul Poliției de Frontieră rezultă că Amelicichina Tatiana a intrat pe teritoriul Republicii Moldova la 05 aprilie 2014 și a părăsit țara la 12 aprilie 2014, pe cînd notificarea s-a întors la administrator la 01 aprilie 2014, cu mențiunea „destinatarul locuiește peste hotare”. Deci, notificarea nu putea fi semnată personal de recurentă, iar în ședință așa și nu s-a putut stabili de cine nemijlocit a fost semnată această notificare.

Nu s-a luat în considerație nici argumentul precum că Amelicichina Tatiana de 20 ani nu mai locuiește în Anenii Noi, deci la locul unde a fost expediată notificarea, iar simpla expediere a notificării, fără ca aceasta să fie recepționată, nu poate fi apreciată ca fiind îndeplinită procedura de notificare.

În conformitate cu art. 425 CPC, termenul de declarare a recursului împotriva încheierii este de 15 zile de la pronunțarea ei.

Aceleași prevederi sunt stipulate și la art. 8 alin. (1) Legea insolabilității nr. 149 din 29 iunie 2012, care indică că hotărîrile și încheierile instanței de insolabilitate

pot fi atacate cu recurs în termen de 15 zile calendaristice din data pronunțării și numai în cazurile prevăzute expres de prezenta lege.

După cum denotă actele cauzei, încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016 a fost contestată la 05 octombrie 2016. Respectiv, recursul se consideră depus în termen.

În conformitate cu art. 426 alin. (3) CPC, recursul împotriva încheierii se examinează în termen de 3 luni într-un complet din 3 judecători, pe baza dosarului și a materialelor anexate la recurs, fără examinarea admisibilității și fără participarea părților.

Studiind recursul și materialele cauzei, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul întemeiat și pasibil de admis din considerentele ce urmează.

În conformitate cu art. 427 lit. b) CPC, instanța de recurs, după ce examinează recursul împotriva încheierii, este în drept să admită recursul și să caseze integral sau parțial încheierea, restituind pricina spre rejudecare.

Din materialele cauzei rezultă că, prin hotărârea Curții de Apel Chișinău din 12 martie 2014 a fost intentat procesul de insolvență față de AI „Vis Urban” SRL, desemnat ÎI „Petric Ruslan” în calitate de administrator al insolvenței și stabilit termenul limită de înregistrare de către creditorii AI „Vis Urban” SRL a cererilor de admitere a creanțelor în vederea întocmirii tabelului definitiv pînă la data de 27 aprilie 2014.

La data de 15 aprilie 2016 avocatul Grosu Alexandru, care acționează din numele și în interesele Tatiane Amelicichina, a depus cerere de validare a creanței garantate asupra patrimoniului AI „Vis Urban” SRL în sumă de 29576 Euro, cu solicitarea repunerii în termenul de depunere a creanțelor.

Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, legalitatea căreia se contestă prin prezentul recurs, a fost respinsă cererea cu privire la repunerea în termen a cererii de admitere a creanței față de patrimoniul SRL „Vis Urban”.

Instanța de recurs constată ilegalitatea încheierii din 29 septembrie 2016 din următoarele considerente.

Or, odată cu adoptarea hotărârii de intentare a procesului de insolvență față de AI „Vis Urban” SRL și publicarea acesteia în Monitorul Oficial nr. 72-77 (4711-4716) din 28 martie 2014, administratorul insolvenței, prin prisma art. 34 al. (5) și art. 35 al Legii insolvenței nr. 149 din 29 iunie 2012, *de iure* era obligat de a expedia o notificare tuturor creditorilor cunoscuți pentru ca aceștia să înainteze creanțele față de debitorul insolvent.

Deci, o etapă premergătoare celei de înaintare a creanțelor constituie notificarea de către administrator a tuturor creditorilor din evidența contabilă a debitorului despre necesitatea înaintării creanțelor.

Instanța la adoptarea încheierii contestate a indicat că, odată cu publicarea hotărârii de intentare a procesului de insolvență în Monitorul Oficial, administratorul insolvenței a notificat creditorii cunoscuți asupra termenului limită de înaintare a creanțelor în vederea întocmirii tabelului definitiv al creanțelor, deci pînă la 27 aprilie 2014. Iar, Amelicichina Tatiana deși avea o creanță față de patrimoniul debitorului apărută pînă la data intentării procesului de insolvență, nu a înregistrat în termenul limită stabilit cererea de admitere a creanței sale, deși a recepționat originalul notificării

administratorului la data de 07 aprilie 2014. Drept urmare, instanța a respins cererea creditorului de repunere în termen a cererii de admitere a creanțelor.

Or, concluziile date sunt neîntemeiate reieșind din următoarele.

Conform art. 140 al. (1) și al. (2) al Legii insolvențării, dacă are o creanță față de debitor născută anterior datei deschiderii procedurii, creditorul înaintează în scris creanța, indiferent de tipul ei, printr-o cerere de admitere a creanțelor adresată instanței de judecată care examinează cauza de insolvență a debitorului. Cererile de admitere a creanțelor se consemnează într-un registru, care se păstrează în instanță. Cererea de admitere a creanței se depune în termenul stabilit în hotărârea de deschidere a procedurii sau în termenul indicat în notificarea administratorului provizoriu. Termenul-limită pentru creditorii privind înregistrarea cererii de admitere a creanțelor în vederea întocmirii tabelului preliminar este de 30 de zile calendaristice, iar pentru întocmirea tabelului definitiv, de 45 de zile calendaristice de la data intrării în procedură. Excepție fac obligațiile fiscale al căror termen este de 90 de zile calendaristice de la data intrării în procedură.

Cu titlu de excepție însă art. 145 al. (2) și al. (4) al Legii insolvențării stabilește că, la cererea întemeiată a creditorului, dacă instanța de judecată care examinează procesul de insolvență constată că termenul de înaintare a creanțelor nu este respectat din cauza unor circumstanțe legate de persoana creditorului sau de obiectul creanței ori dacă nu s-a respectat procedura de notificare a intentării procesului, instanța de insolvență repune, prin încheiere, în termen cererea de admitere a creanțelor. Odată cu repunerea în termen a cererii de admitere a creanței, instanța de insolvență numește o ședință specială de validare pe cheltuiala creditorului întârziat. La data validării creanței repuse în termen, se rectifică tabelul definitiv al creanțelor.

Deci, pronunțarea unei încheieri de repunere în termen a cererii de admitere a creanței poate fi valabilă pentru mai multe cazuri: 1) dacă nu s-a respectat procedura de notificare a intentării procesului prevăzută la art.35 alin.(4) din Legea insolvențării (art.145 alin.(2) din lege); 2) termenul de înaintare a creanțelor nu a fost respectat din cauza unor circumstanțe legate de persoana creditorului (spre exemplu, creditorul s-a aflat timp îndelungat peste hotare, s-a aflat în concediu medical un timp îndelungat cu o situație de imposibilitate de înaintare a creanțelor); 3) termenul de înaintare a creanțelor nu a fost respectat din cauza unor circumstanțe legate de obiectul creanței.

Or, instanța respingând cererea creditorului de repunere în termen a cererii de admitere a creanțelor, s-a axat doar pe faptul că nu a fost confirmată nerespectarea de către administratorul insolvențării a procedurii de notificare despre intentarea procesului, fără însă a se expune și asupra altui aspect prevăzut de art. 145 al. (2) al legii enunțate și anume - înaintarea tardivă a creanțelor ca rezultat al unor circumstanțe legate de persoana creditorului.

Astfel, materialele cauzei atestă cu certitudine faptul că Amelichina Tatiana, potrivit certificatului eliberat de Direcția Generală Prime de Asigurare Turcia, lucrează și locuiește permanent pe teritoriul Turciei, aceasta fiind înregistrată ca contribuabil la achitarea primelor de asigurare în fondul social din anul 2005. Și certificatul cadastral eliberat de autoritățile turcești confirmă faptul că Tatiana Amelichina este deținătoarea unui imobil din orașul Istanbul. Și potrivit extrasului din Sistemul informațional integrat al Poliției de Frontieră nr.35/7-4- 2156 din 08 aprilie 2016 rezultă cu certitudine că Tatiana Amelichina pe perioada 12 aprilie 2014 și până la 29 septembrie 2016 nu s-a aflat pe teritoriul Republicii Moldova.

Deci, circumstanțele date, în opinia instanței de recurs, constituie motive întemeiate pentru a constata că termenul de înaintare a creanțelor nu a fost respectat de Amelicichina Tatiana din cauza unor circumstanțe legate de persoana creditorului.

Chiar și dacă potrivit extrasului Poliției de Frontieră rezultă că Amelicichina Tatiana a intrat pe teritoriul Republicii Moldova în perioada 05 aprilie 2014 - 12 aprilie 2014, Colegiul consideră că perioada dată de timp este insuficientă pentru a depune în termenul limită stabilit de instanța de insolvență a cererii de admitere a creanțelor. Mai mult ca atât, recurenta a indicat că de toate întrebările legate de investirea mijloacelor bănești în construcția imobilului din bd. Dacia 60/12 mun. Chișinău se ocupa sora ei. Or, aceasta nu putea să prevadă în vreun mod eliberarea unei procuri pe numele surorii sale de reprezentare a intereselor ei, inclusiv în instanța de judecată, în caz de apariție a unui eventual litigiu. Ba mai mult, avînd în vedere că în procesul civil persoanele fizice își pot apăra interesele personal sau prin avocat/avocat stagiar, împuternicirile avocatului pot fi atestate doar prin mandatul eliberat de persoana reprezentată și nu de către o terță persoană.

În circumstanțele enunțate, avînd în vedere că au fost stabilite și confirmate temeiuri de repunere în termen a cererii de admitere a creanțelor, se impune admiterea recursului în sensul formulat, casarea integrală a încheierii contestate și adoptarea unei noi încheieri de admitere a cererii creditorului de repunere în termen a cererii de validare a creanțelor și remiterea cauzei la Curtea de Apel Chișinău în același complet de judecată pentru examinarea în fond a cererii de validare a creanței față de debitorul SRL „Vis Urban”.

În conformitate cu art. 427 lit. b), art. 428 CPC RM, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

decide:

Se admite recursul declarat de către avocatul Grosu Alexandru, în interesele lui Amelicichina Tatiana.

Se casează integral încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 septembrie 2016, în pricina civilă la cererea lui Amelicichina Tatiana privind repunerea în termen și validarea creanței față de debitorul Societatea cu răspundere limitată „Vis Urban” și se pronunță o nouă încheiere prin care:

Se admite cererea lui Amelicichina Tatiana privind repunerea în termen a cererii de validare a creanței.

Se repune în termen cererea lui Amelicichina Tatiana de validare a creanței față de debitorul Societatea cu răspundere limitată „Vis Urban”.

Se remite pricina la Curtea de Apel Chișinău pentru examinarea în același complet de judecată a cererii lui Amelicichina Tatiana de validare a creanței față de debitorul Societatea cu răspundere limitată „Vis Urban”.

Decizia nu se supune nici unei căi de atac.

Președintele completului, judecătorul

Tamara Chișca-Doneva

Judecătorii

Ion Druță

Galina Stratulat